

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 204.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939093840/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

kedøren, men vovede ikke at træde derind; skjælvende af Udmattelse og Hjerteangst satte hun sig paa Fodstykket af en Pille i Vaabenhuset, lyttede til Sangen, og stirrede med taarefulde Øine ind i det oplyste Rum. Frank begyndte sin Tale, men hun var altfor bedøvet til at følge den med Opmærksomhed; kun de Ord af Skriften, han havde valgt til Text: »Og Døden skal ikke være meent, ei heller Sorg, ei heller Pine« – gjorde et dybt Indtryk paa hendes forpiinte Sjæl. Livets Evangelium ved den Dødes Baare – mens Tyras sidste Ord endnu gjænlød i hendes Indre – det var mere end hun kunde udholde! de Taarer der strømmede fra hendes Øine, lattede ikke Hjertet – den Kjærlighed der opvækker de Døde af Gravene, knugede hendes Hjerte som en Fordømmelse. –

Minona mærkede ikke at Gudstjenesten var forbi, og at Folk havde forladt Kirken, før hun hørte en bekjendt Stemme sagte udtale hendes Navn. Hun saae op – Virginie stod foran hende, og betragtede hende med den dybeste Deltagelse. De unge Piger kastede sig i hinandens Arme – i dette Øieblik var hvert Spor af Bitterhed og Uvillie forsvundet af Virginies Sjæl, og al Minonas Kjærlighed vendt tilbage. Hun blev ved at græde, men mindre trøstesløst, efterhaanden som Virginies milde Ord fandt Vei til hendes Hjerte. »Det er ved Graven, du skal lære det evige Liv at kjende! i den dybeste Nød viser Frelseren os sin dybe Kjærlighed. Føler du ikke at han er nær?« – »Jo, jeg føler det! Jeg troer at den Døde derinde i Kirken skal opstaae af Graven, og komme derhen hvor der hverken er Død eller Sorg eller Pine! Jeg troer at der er et Guds Rige til, og at det er den Ulykkelige nær – men langt fra de Fordømte! Mit Liv har været en Løgn – men jeg troer paa Guds Liv, der er den evige Sandhed! Min Kjærlighed var syndig – men den Kjærlighed, der gjør de Døde levende, er hellig og guddommelig!« – Der var en dyb Sønderknuselse i den Maade hvorpaa hun udtalte disse Ord – det var intet lidenskabeligt Udbrud, men en ydmyg Bekjendelse. – »Hvor har jeg saalænge kunnet glemme Gud!« vedblev hun dybt bevæget. »Der var jo dog en Tid da jeg tilbad ham i alt det Skønne og Herlige i Naturen og Livet! Ja, der var en Tid – for længe siden – da min Kjærlighed var ung og uskyldig – da den bar Gudsbillidets lyse Træk, og vakte fromme Følelser i mit Hjerte. Hvorledes er dog alt blevet saa forandret! Jeg sov ind i Himlen, og vaagner op i

Helvede!« – »Nei, du vaagner ved Indgangen til Helligdommen!
 Han som har ført dig hertil, vil komme, naar du kalder, og tage din
 Sjæl med sig til Guds Rige!« – »Christus! O, hvis det var muligt?
 Jeg har lidet saameget, og smægtet efter Lægedom, men jeg søgte
 den ikke hos ham! Han kunde maaskee have hjulpet mig! Hvorfor
 har man ikke lært mig ham at kjende – Ingen viste mig til ham! –
 Jo, jeg har jo tidt hørt Tale om Christus, men jeg lyttede dertil,
 som til et smukt Sagn, et lysende Exempel blandt utallige andre, paa
 Kjærlighed og Opoftelse! Jeg var tryk i min Blindhed og Uføl-
 somhed! – – Jeg har jo tidt været i denne Kirke – Juledag har jeg
 hørt Evangeliet: Eder er idag en Frelser født! uden at takke Gud for
 den store Glæde Englene forkyndte. Her har jeg lovet at forsage
 Djævelen, skjøndt jeg ikke troede paa ham! mit Hjerter havde ingen
 Deel i det! Ja jeg maatte sige – derfor har han taget mit Hjerter heh!
 – Og her – vedblev hun med skjælvende Stemme – »er de Ord
 udtalt til mig, som nu vilde frelse min Sjæl fra Fortabelse og tage
 den grulige Dødsangst fra mig – her blev alle mine Synders Forla-
 delse lovet mig! og jeg Ulykkelige hørte det med Ligegyldighed!
 jeg tænkte: Hvilken Synd har jeg da begaaet, som maatte forsones
 ved en Andens frivillige Død? – O, kunde jeg høre de Ord igjen, og
 troe paa dem – men det er for sildigt!« – »Nei sig ikke det, Mino-
 na! det er aldrig for sildigt!« – »Jo, der er dem til hvem han siger:
 Gaaer bort fra mig, I Forbandede – den, der fornægter og forban-
 der Kjærligheden, fordi hun selv bærer en ulykkelig Lidenskab i
 Hjertet, er ikke til at frelse.« »Det har du aldrig gjort – det kunde
 du ikke gjøre!« »Jeg hørte derpaa – og jeg har selv tidt talt ligesaa
 formasteligt thi jeg har glemt Gud, og kun havt Sands for min egen
 Kjærlighed. Naar jeg tænker paa at han, der gav sit Liv for at frelse
 os, stod ved Tyras Døds seng – og saae hvad der foregik i mit Hjerter
 – hvad maa den Hellige have følt?!« – »Smerte – Forbarmelse! Han
 der græd over Jerusalem – han kalder ikke Retfærdige, men Synde-
 re til Omvendelse! Troer du der er Grændser for hans Barmhertig-
 hed, at han veier den Byrde han tager fra os og bærer for os – at
 han nogensinde siger: Nei, den er mig for tung?« – »Bar han al Ver-
 dens Synd – er det virkelig sandt, at der gives en saadan Kjærlig-
 hed? Saa kjender han ogsaa Synden – og naar han tilgiver, tør jeg
 tro det! Ellers vilde jeg altid frygte for at han troede mig mindre